

pretendovale da se rekapitulira ogroman, prije svega propagandni, učinak XIV ZOI upravo sa stajališta razvojnih turističkih, kulturnih i drugih sarajevskih i bosanskohercegovačkih šansi („Oslobođenje“, Sarajevo, 28.3 – 8.4.1984). U ovaj trakt teksta uključio sam i segment kulturnih i umjetničkih izazova Sarajeva, znajući da su i kultura i umjetnost u velikom sarajevskom olimpijskom trijumfu u golemom svjetskom publicitetu naručito isticani i uzdizani, ali i zbog intimne obavezanosti da, kao prvi predsjednik Vijeća „Sarajevske zime“ za prvu njenu sezonu (1984/85), posebno naglasim kolike su i takve postolimpijske šanse te iste olimpijske godine, bile korišćene u znak nevidljivog uzleta i eha „sarajevskog duha“.

Kako je, gotovo na prečac, nestala, istopila se, ta gomila izuzetnih šansi, danas je tužno i tragično pitanje. Blistavi domašaji iz 1984. naprosto su, na najgrublji i najapsurdniji način, pretvorili u tragične i nepopravljive promašaje – od prvotnog nonšalantnog oklijevanja u vrednovanju spomenutih šansi još dok nam je svijet izdašno aplaudirao do najbarbarskijeg guranja u provaliju „sarajevskog duha“.

Najprije je, naime, u neposrednim postolimpijskim uživanjima na lovorikama slave; dakle, u danima još uvijek vladajuće političke i ideološke nomenklature prethodnog društvenog sistema (1984-1990), odlučujuće aktere i zaslužne pregoce velikog olimpijskog podviga, počela, naglo i neočekivano, da u dobroj mjeri zapljuskuje taštinarska ravnodušnost. Sve je manje govora bilo, objektivno govoreći, o časno i hrabro osvojenim i stečenim šansama odlično organizovanom olimpijadom, a sve naglašenije su, opijeni slavom i priznanjima, odlazili na više i značajnije državne, političke, društvene i druge funkcije i ljestvice. Topio se tako ukupan i ogroman priređivački olimpijski tim – desetina hiljada mladih aktera, potvrđenih upravo u organizaciji Olimpijade, kao vrsni graditelji, menadžeri, umjetnički kreativci, finansijski eksperti, poliglotti, sportski organizatori, turistički stručnjaci, itd. – nedostajala je i gubila se na gotovo volšeban način. Ravnodušnost je počela da prva nagriza veliku, već stečenu i potvrđenu olimpijsku baštinu grada i zemlje.

Formalnim nestankom rečenog, prethodnog sistema društvenih i drugih vrijednosti i regula, nastale su i vaskrsnule sve ostrašćenije nacionalne i ideološke konkurencije. One su otvorile put surovoj fazi, i pritajene i manje pri-tajene, negacije olimpijske ideje, pa i samog „sarajevskog olimpijskog duha“. Ta druga etapa, krajnje surova i brutalna, svoj vladajući odnos izražavala je prema tekovinama olimpijade – pa, prema tome, i velikim šansama proisteklim iz nje same, kao istorijskom naslijeđu – pravo pravcatom ratnom, rušilačkom arogancijom. Rušila je, na najbestijalniji način ne samo olimpijsku ideju i imidž Sarajeva, nego i sam grad topovima, zoljama, raketama, snajperima, pamovima i patovima. Vatrom agresora, ubice „sarajevskog olimpijskog duha“, tako su, uz